

Recension av boken

TVÅ ÅR I ATLANTEN – En syskon seglats

av Nisse och Stina Tidner

Mellan juli 1987 och augusti 1989 seglade syskonen Nisse och Stina Tidner från Stockholm via norra Europa och Västafrika över Atlanten till Venezuela och Karibien och vidare upp mot Amerikas östkust. Sedan vänder de tillbaka ner mot Karibien och går från Costa Rica åter över Atlanten för att via Azorerna komma tillbaka till hemmahamnen i Täby. Stina är 20 år och Nisse 27 år när de lämnar Sverige, och deras segelbåt är en Vega nr. 2516 från 1974 med namnet GALATEA TURBO.

Under de två år de är ute upplever de kuling och stiltje, passadvindar och strömmar, stilla glid på Gambias flodsystem utan fungerande motor, heta karnevalsrytmer på Trinidad, korallrevens fascinerande djurliv, Antigua Race Week och andra kappseglingar, amerikansk gästfrihet och inte minst det sociala livet med alla andra seglare som de träffar i hamnarna. Periodvis har de med familjemedlemmar eller vänner ombord som gastar, men långa etapper seglar bara de två syskonen.

Boken första del är som en kombination av dagbok och loggbok. Det finns en liten skiss i början av boken över Galateas rutter, men om man som jag inte riktigt har koll på geografien västerut rekommenderar jag att man har en karta till hands under tiden man läser. Nisse beskriver ingående hela seglatsen och allt de ser, upplever och gör, och ibland blir detaljerna alltför många så att helheten lite går förlorad. Men känslan av det stora äventyr som de är med om är väl förmedlat. Alla människor och djur de möter, alla byar och stränder de besöker eller vilken mat de äter skrivs ned med samma exakthet som vilka segelsätt de använder eller hur vinden blåser. Och just det är kanske den sannaste bilden av en världsseglats; långa stunder upptas tiden mer av fundering över vad som ska lagas till nästa måltid än om något segel behöver trimmas. För när den monotona seglingen sätter in kan allt annat i och runtomkring båten upplevas ännu starkare.

Efter själva reseberättelsen följer en praktisk och teknisk del om allt man behöver veta inför en världssegling, inklusive de psykiska påfrestningar man ställs inför. Om jag tyckte att den första delen bitvis blev lite rörig med alla detaljer, är den andra delen mycket väl strukturerad, och ger svar på det mesta man kan fundera över. Det är fascinerande att läsa att de tex. alltid använde sextanten som huvudsakligt navigationsinstrument, och anser att alla som vill segla över Atlanten måste behärska den. Jag har svårt att tro att dagens långseglare håller med, nu när satellitnavigationen är så utvecklad. Över huvud taget känns det som om Nisse och Stina hade en mycket gedigen kunskap inom segling och var så förberedda som det bara går innan de stack iväg. Och samtidigt påpekar de att de mötte många som inte hade mer erfarenhet än vad somrarna i Stockholms skärgård kan ge.

Jag tror att boken uppskattas av alla som älskar segling. Inte bara de som förbereder en långsegling, utan lika väl för oss som helst seglar i kända vatten men funderar över hur det är att leva under två år i en mindre båt med vinden och vattnet och allt som lever däri som ständiga grannar.